
Den første vekten

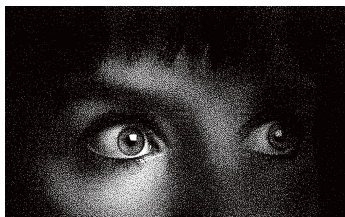
LEGELIVET

INA GRUNG

igru@norceresearch.no

Ina Grung er spesialist i allmennmedisin og forsker ved Forskningsinstituttet NORCE og Institutt for global helse og samfunnsmedisin, Universitetet i Bergen.

Det er ikke så lenge siden jeg skjønnte at veldig mange andre hadde det sånn som meg. Jeg var en av dem som ikke følte meg flink nok til å være lege da jeg var ferdig utdannet.

Illustrasjon:

GeorgePeters/iStock

Halvveis i siste året på medisinstudiet ble jeg mor for første gang. Det var en ny og altoppslukende rolle, og jeg følte meg fullstendig uunnværlig. Jeg fullførte studiet bare ett år etter normert tid, men turnustjenesten utsatte jeg i det lengste. Turnuslege kunne mange være, bare jeg kunne være moren til min lille baby.

Den ulønnete permisjonen ble forlenget igjen og igjen, både før, under og etter sykehusdelen av turnustjenesten. Mitt andre barn ble født.

Da jeg skulle ha min første legevakt i det som het distriktsturnus (det var i Bergen by, så det var ikke mye distriktsmedisinsk ved det), var jeg fra meg av nervøsitet. Jeg, som ikke engang i utgangspunktet hadde følt meg flink nok, hadde nå i tillegg vært i permisjon i til sammen fem år.

Min mor kom for å sitte barnevakt den dagen jeg skulle ha min første vakt. Jeg fortalte henne hvor mye jeg gruet meg, og hun spurte meg hva jeg var redd for. Hun fikk høre om alt jeg trodde at jeg kanskje ikke husket, og at jeg kunne risikere og stå der i en akuttsituasjon og ikke huske retningslinjene eller rekkefølgen i ulike prosedyrer. Jeg

kunne risikere å ikke skjønne hva som feilte pasientene mine, å ikke være oppdatert på siste kunnskapsbaserte evidensgrunnlag, kanskje var jeg rett og slett helt ubrukelig som legevaktlege.

Da sa min mor noe som jeg har minnet meg selv på mange ganger i årene som har gått. Hun sa jeg skulle tenke på at de menneskene som kom til legevakten den kvelden ville få møte en interessert, hyggelig og omsorgsfull lege – en som virkelig ønsket å hjelpe dem. Og at det ikke var alle forunt. Kanskje kunne jeg ikke alt, men da fikk jeg spørre noen når jeg var usikker.

«Hun sa jeg skulle tenke på at de menneskene som kom til legevakten den kvelden ville få møte en interessert, hyggelig og omsorgsfull lege – en som virkelig ønsket å hjelpe dem»

Min mor er lærer. Selv har hun vært lite syk, men hun har en del erfaring fra helsevesenet som pårørende. Det hun sa til meg denne dagen var så viktig at jeg vil dele det med alle de unge legene som denne høsten kommer til å grue seg halvt i hjel før sin første vakt.

For nå, 12 år etter den første vakten, skjønner jeg at hun hadde helt rett. Jeg trenger ikke kunne alt for å være en god lege. Jeg kan be om hjelp, slå opp i litteraturen, følge retningslinjer og ta betenkningstid. Men hvordan jeg møter pasientene mine, det er helt opp til meg. Jeg har som mål at pasientene jeg tar imot skal få møte den hyggelige, interesserte og hjelpsomme legen min mor den gangen så for seg, også nå som jeg ikke lenger er like redd for å ikke være flink nok.

Tanken var den gangen både til trygghet og trøst.

Så til deg som gruer deg før din første vakt: Ikke vær redd, det er ingen skam å være usikker. Så lenge du er grei!

Publisert: 11. august 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0482

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.